

CHARLES
MARTIN

een weg
door
vuur en
water

EEN
MURPHY
SHEPHERD
ROMAN

1

Florence, Italië

Ze bewoog zich niet toen ik de deur opendeed. Ze lag uitgestrekt op bed en haar huid voelde koud aan. Haar ogen waren halfgesloten. De pupillen naar boven gerold. Haar halsslagader maakte duidelijk dat ze een trage, maar krachtige hartslag had, wat leek te wijzen op een kunstmatige slaap en waarschijnlijk een volledig geheugenverlies. Ik vergeleek haar gezicht met de foto en hoewel ze magerder was, korter en donkerder haar had en ze dikke, zwarte mascara op had, had ik haar gevonden. Ik drukte haar duim tegen mijn telefoon, scande de vingerafdruk en stuurde die naar Bones. Enkele seconden later kwam de bevestiging terug. Na zevenentwintig dagen, vier landen, een reis van ruim dertigduizend kilometer en niet veel slaap, had ik Christine Samson gevonden.

Chris zat nog niet zo lang op high school en was cheerleader. Lid van de National Honor Society. Beginnend violiste. Gastvrouw in een restaurant. Babysitter in het weekend. Snapchat-tende jongensgek. En ze was de dochter van een afwezige vader en gescheiden ouders. Haar moeder had een paar baantjes, maar verdiende nog geen veertigduizend dollar per jaar, wat betekende dat de vijfenzeventigduizend dollar per jaar voor de kostschool van Chris in het westen van Florida alleen mogelijk was door de beurs die ze had verdiend. Ze was derde van haar klas en had al aanbiedingen van Ivy League-scholen gehad. Ze had ze voor het uitzoeken.

De schoften die haar hierheen hadden gebracht, hadden haar

via haar Instagram-account gevonden. Ze zag er geweldig uit in bikini. Had nog nooit een vreemde ontmoet. Dronk niet. Was geen feestbeest. Naïef. Na een pb'tje van een reizende ster in het amateurvoetbal stemde ze ermee in om samen een milkshake te gaan drinken. Waarna een cheeseburger volgde. Jean-Pierre, die eenentwintig was en liever JP werd genoemd, reed in een Porsche. Maar hij was geen gangstertype. Geen gouden kettingen. Hij droeg een net overhemd en loafers. Ergens in een vette hamburgertent lachten ze zich een weg door de hamburger en de milkshake, maar hij kon het niet te laat maken, want zijn team moest de volgende dag twee wedstrijden spelen en de professionele teams zouden komen kijken.

Chris herinnerde zich dat ze moest lachen en met de radio meezong toen hij haar naar huis bracht met een snelheid die maar twee kilometer per uur boven de snelheidslimiet lag. *Mam zou blij met hem zijn.* Eindelijk een goede gozer.

De volgende morgen werd ze in een hotelkamer aan de andere kant van de stad wakker. Ze had spierpijn. Haar hoofd bonkte en toen ze haar ogen opendeed, lag hij naast haar. Een van zijn ogen zat dicht en was dik. Een gescheurde lip. Geronnen bloed op zijn gezicht. En net zo naakt als zij. Ze ging geschokt zitten, maar hoezeer ze ook haar best deed, ze kon zich niet herinneren hoe ze hier waren beland en wat er daarvoor was gebeurd. En hij ook niet.

Ze pakte haar telefoon om de politie te bellen en zag toen pas de foto's. Wie waren die mensen en waarom zaten deze foto's in haar inbox? Ze keek beter. Haar gezicht. Zijn gezicht. Hun lichamen. Ze probeerde zich te concentreren. Hoe waren ze hier beland?

Als deze foto's op het internet terechtkomen...

Ze begon te huilen, maar JP nam de leiding. Vriendelijk. 'We moeten hier weg.' Ze kleedden zich aan, glipten via de achterdeur het hotel uit, keken de rest van de ochtend over hun schouders en probeerden grip op de situatie te krijgen. Ze kregen het niet voor elkaar. Maar hij bleef kalm en deed zijn best om haar gerust

te stellen. Toen hij haar afzette, bood hij aan om mee naar binnen te gaan en stelde hij voor om alles aan haar moeder te vertellen. Maar ze liet hem geheimhouding beloven. Geen woord. Tegen niemand. Nooit.

Er kroop een week voorbij. Ze spraken elkaar elke dag. Hun emoties vervlochten zich met elkaar. De meeste gesprekken draaiden om de foto's, maar ze had één vraag die ze maar niet over haar lippen kreeg.

Wat als ze video-opnamen hebben gemaakt? Als dat zo is, is mijn leven voorbij...

Later die week, toen ze de meest beroerde en einde-van-de-wereldscenario's bespraken, vertelde hij haar dat zijn coach heel begripvol was voor het feit dat hij niet bij de wedstrijden was verschenen en dat de professionele voetbalteams desondanks in rijen bij hem voor de deur stonden. Zelfs een enkele uit het noordoosten. Niet te ver bij een paar Ivy League-scholen in de buurt vandaan. Misschien zou hij voor een club bij haar in de buurt kunnen gaan spelen. Dan kon hij een appartement huren. Hij had gewoon iemand nodig die hem begreep.

Na een week merkte ze dat ze niet langer haar adem inhield. Misschien was het ergste wel achter de rug. Wanneer ze niet moesten werken, waren ze onafscheidelijk. Hij was een echte heer. Hield de deur voor haar open. Betaalde voor het eten. Raakte haar niet aan, hoewel ze dat juist hard nodig had.

Maar toen verschenen de e-mails met bijlagen in haar inbox. En ook in die van hem. Ze kotste zich leeg op het toilet van de school. Toen ze zijn Porsche zag komen aanrijden, vertelde ze dat ze ziek was en verliet ze de klas.

Met de kracht die zij nu juist zo nodig had, stuurde JP de video's naar zijn vader, een internationaal jurist met kantoren in Duitsland en Frankrijk. Zijn vader zegde onmiddellijk een aantal vergaderingen af, greep de telefoon en eiste antwoorden van de autoriteiten. Hij belegde een vergadering met een speciale eenheid die dit soort dingen behandelde, huurde een detective in en bracht wat tijd door met zijn zoon, die dat heel erg nodig had.

Ze zouden het weekend naar de eilanden gaan. Een kort uitstapje naar zijn ouderlijk huis. Als ze wilde, mocht ze mee. Ze hadden een zeiljacht. *Ze zouden hier gewoon even weg kunnen.*

Hij had alles uit de kast gehaald.

Haar moeder zette haar af, wisselde telefoonnummers uit met zijn vader en Chris beloofde te bellen zodra ze waren aangekomen.

Dat was zevenentwintig dagen geleden.

JP, die niet echt Jean-Pierre heette en nooit een aanstormend voetbaltalent was geweest, had één ding mee. Een jongensachtig gezicht. Hoewel ik de specifieke feiten niet ken, ken ik zijn type. Tijdens hun eerste afspraakje had hij iets in haar drankje gedaan, was met haar naar een hotel gereden en had de bewuste foto's gemaakt. En door die foto's leek hij achteraf net zo goed slachtoffer te zijn als zij. En daarmee waren ze opeens nauw met elkaar verbonden.

De laatste broodkruimel had me naar een kleine villa aan de rand van Florence geleid. Nog een halte met de metro, hoewel deze niet naar de vrijheid leidde. Eerder de trein naar Auschwitz. Ik scheurde een strook van een laken en bond hem als een tourniquet om mijn arm. JP was geen highschoolleerling, maar wel een messentrekker en de steekwond was diep en het lemmet had een gekartelde bovenkant. Ik haat messen. Misschien nog wel meer dan vuurwapens.

Ik controleerde mijn SIG. Eentje in de kamer. Eentje in het magazijn. Dat was niet veel, dus het zou nog een interessante onderneming worden om hier weg te komen.

Boven ons stampende voetstappen en boos geschreeuw. Diverse talen. Een bewijs dat het vuur dat ik had aangestoken zich verspreidde in de richting van de tank. We hadden niet veel tijd.

Ik trok haar cheerleaderssweater over haar met zweet bedekte lichaam en voelde een diepe droefheid. Waarom had ik haar niet eerder weten te bereiken? Wat voor vreselijke dingen waren haar en de andere meiden aangedaan, terwijl ze gedrogeerd met bussen, boten en vliegtuigjes hierheen waren getransporteerd? Ik

keek naar JP, die slap op de vloer onder me lag. *Waarom gaat het zo goed met slechte mensen?*

Dat had Bones me geleerd. Ik duwde hem uit mijn gedachten. Hij duwde terug.

Het was drie maanden geleden dat ik achter de waarheid rond Marie was gekomen en de werkelijkheid drong nog steeds niet helemaal tot me door. Veertien jaar lang had Bones geweten dat ze nog in leven was en toch had hij me dat niet verteld. Veertien jaar lang. Terwijl ik over de aarde zwierf, op zoek naar haar. Ten diepste begreep ik dat hij als priester niets had mogen zeggen. Maar emotioneel gezien kon ik er met mijn verstand niet bij hoe hij er als vriend al die tijd het zwijgen toe had kunnen doen.

Ik zou zelfs dwars door vuur hebben gelopen als ik had geweten dat ze nog leefde. En dat wist hij. Ik probeerde de herinnering van me af te schudden. Peinzen over dit soort kwesties zou me op een moment als dit mijn leven kunnen kosten.

Ik wierp een blik op Chris. Slank, jong en nu gewond. Een zoveelste slachtoffer in een gestoorde wereld waarin zieke en rijke mannen zonder geweten kopen wat ze maar willen hebben, om de eenvoudige reden dat het kan. En het maakt hun niet uit hoeveel schade ze veroorzaken. Mensenhandel is zo ongelooflijk misdadig. Onbegrijpelijk dat mensen zo diep kunnen zinken.

Als ik haar thuis wist te krijgen, zou ik haar en haar moeder een plekje in Freetown aanbieden, om hen er weer bovenop te helpen. Ik zou een sabbatsjaar voorstellen, want hoewel een deel van deze periode snel zou vervagen, zou dat voor een ander deel niet gelden. Ze had tijd nodig. Zoals dat bij allemaal het geval was, zou ze geneigd zijn om het 'gewoon achter zich te laten'. Zich in het heden te begraven. Zich te concentreren op de volgende stap. School. Maar uit ervaring kon ik haar vertellen dat ze maar beter meteen haar trauma kon proberen te verwerken, want anders zou het een etterende wond worden. Bones en zijn team zouden haar omringen met meisjes die dezelfde dingen hadden doorgemaakt. Haar laten weten dat ze niet alleen was. Haar traan voor traan weer laten genezen. Tenietdoen wat haar was aangedaan.

Ik verwonderde me vaak over de veerkracht van de slachtoffers. Wat voor persoonlijkheden zouden er uit hen tevoorschijn komen?

Ik keek naar het been van JP, dat onder een onnatuurlijke hoek over de drempel lag. Als hier al enige troost te halen viel, zat die in de wetenschap dat Jean-Pierre en zijn 'vader' geen schade meer zouden aanrichten. De gevangenis is geen beste plek voor mensen die in 'vlees' hebben gehandeld.

Het maakte niet uit hoe vaak ik dit had gedaan, ik kon er maar niet aan wennen hoe gehecht de meisjes aan hun ontvoerders raakten. Dat was pure emotionele oorlogsvoering. JP moest zijn rol tot aan het einde toe hebben volgehouden, want toen ik Chris van het bed tilde, strekte ze een arm naar hem uit.

Laat hem niet achter...

In werkelijkheid was JP een emotionele terrorist. Dat zijn ze allemaal. Hij had dit bij tientallen en misschien zelfs wel honderden meisjes gedaan. Voor Chris zou het wel even duren totdat het licht aanging. Maar zodra ze dat punt bereikte, hoe groot zou dan haar haat zijn? Zou ze elke willekeurige man haten? Zou ze ooit nog een man durven vertrouwen?

Ik kon het haar niet kwalijk nemen als het antwoord op die vraag negatief zou zijn.

Ze hadden iets van haar gestolen wat ze had willen aanbieden. Haar hoop. En dat is een misdaad tegen de ziel.

En het verraad van de ziel is...

Ik droeg haar het huis uit waar de vlammen uit de ramen van de eerste en tweede verdieping lekten. Binnen klonk paniekerig geschreeuw. Ik was een paar honderd meter bij het huis vandaan voor het vuur de gasleiding bereikte. Vlak na de explosie reikte Chris huilend achterom naar JP.

Ik tilde haar in het kleine straalvliegtuig, waarna de piloot de deur dichttrok en de verpleegkundige zich over Chris ontfermde en een infuusnaald in haar arm stak.

Acht uur later landden we op een privévliegveldje in de buurt van West Palm. De moeder van Chris was ontroostbaar. We laad-

den hen in een ambulance toen het begon te regenen. Ik stapte net in mijn pick-up toen het berichtje binnenkwam. Ik liet mijn hoofd achterover zakken en sloot mijn ogen. Weer een piepje. Het enige wat ik wilde, was naar huis gaan en de dekens over mijn hoofd trekken.

Stuur maar iemand anders.

Ik mijn gedachten hoorde ik de reactie van Bones al. *'Er is niemand anders.'* Een korte pauze voor het volgende berichtje. *Deze doet er echt toe.*

Ik dacht: *Ze doen er allemaal echt toe.*

En toen deed ik iets wat het me onmogelijk maakte om naar huis te gaan.

Ik keek naar de foto.

2

Montana

Nadat Bones de foto had gestuurd, belde hij me. ‘Het wordt krap. Nu of nooit. En...’

‘En wat?’

‘Misschien is hij niet de enige.’

Op dat moment had ik Bones het liefst uitgezet. Compleet. Maar ik kon dit kind niet uit mijn gedachten verdrijven. Zijn blauwe ogen niet en de dromen erachter ook niet.

Ik haalde wat spullen uit de opslag in West Palm en keerde terug naar het vliegtuig. Zodra de piloot de deur dichttrok, ging mijn telefoon. Het was Bones weer. ‘Nog één ding.’

Ik wachtte af terwijl de verpleegkundige een infuusnaald in mijn ene arm stak en het gat in de andere begon te hechten. Ik was van plan om de vlucht te gebruiken om de vloeistoffen te verversen die mijn adrenaline had verbruikt.

‘De eigenaar van deze ranch is niet de gemiddelde veeboer met een Stetson op zijn hoofd. In plaats van beenbeschermers en laarzen, draagt hij een boordje, een soutane en een groot, zilveren kruis en ligt er glimlach op zijn gezicht die zegt: je kunt me vertrouwen.’

‘Is hij priester?’

‘Vroeger.’

‘Ik dacht dat jij ooit “eens een priester, altijd een priester” had gezegd?’

‘Voor hem maak ik een uitzondering.’ Hij vervolgde: ‘Ga gewoon nergens van uit. Niets is wat het lijkt.’

Vier uur later landde het privévliegtuig op een uur afstand van Whitefish, in de schaduwen van het Glacier National Park, waarvan het landschap populair was geworden bij topacteurs, rocksterren en hedgefondsmogols die in bergstroompjes splinternieuwe hengels uitprobeerden, in een poging om op Brad Pitt te lijken.

Heel de wereld was wit. Mijn gps stuurde me veertig minuten lang over twee banen zwart asfalt naar een spinnenweb van onverharde wegen. Ik parkeerde de huurauto bij een leegstaand huis, waar ik een driepersoonssneeuwscooter vond en, gezien de reactie op de gashendel, genoeg paardenkrachten om hem de ruimte in te lanceren. Ik laveerde een uur lang tussen de bomen door tot ik bij de afrastering van een ranch van vijftienduizend hectare aankwam. Het terrein was groter dan de oppervlakte van heel wat steden en er waren bizons, elanden en kuddes vee te vinden. Ik verborg de sneeuwscooter, trok sneeuwschoenen aan en probeerde de pijn in mijn arm te negeren waar ik bij elke stap aan werd herinnerd.

Bones zou me bellen zodra de satelliet duidelijk maakte dat ze de straalvliegtuigen aan het opstarten waren. Als ze het joch in dat vliegtuig stopten, was de kans erg klein dat we hem aan deze kant van het hiernamaals ooit terug zouden zien.

Toen de zon achter de horizon begon weg te zakken, bereikte ik een heuveltop en keek ik uit over de verzameling gebouwen. En dat waren er heel wat. Huizen die tussen de bomen verscholen stonden – allemaal opgetrokken uit enorme boomstammen. Veel stammen waren te dik om met twee mensen te kunnen omvatten. In de omgeving stonden enkele honderden paarden, koeien en lama's. Aan de andere kant van de rivier die vanuit de bergen door het terrein slingerde, lag een privévliegveld, compleet met zeven Gulfstreams G5 erop. Diverse grote schuren waren gevuld met hooibalen en heel wat tractoren, sneeuwscooters, Jeeps en ATV's in alle soorten en maten.

Het hoofdgebouw had een oppervlakte van zeker tweeduizend vierkante meter en was verlicht alsof ze een wedstrijd voor kerstversiering wilden winnen. Er kringelde rook uit zes schoorstenen,

die de lucht met een feestelijk geurtje vulden. Terwijl ik daar naar dat winterwonderland stond te kijken, zag ik tussen de vijftig en de vijfenzeventig mensen bij de veranda's rondhangen. Slanke meisjes in bikini's zwommen in het verwarmde zwembad of entertainerden in de sauna een tiental sigaren rokende mannen, van wie het merendeel duidelijk flink wat overgewicht had. Ergens klonk muziek. Vanaf mijn uitkijkpost onder de takken van een groenblijvende boom telde ik zeven patrouillerende, gewapende bewakers. En dat waren alleen degenen die ik kon zien. Bones had geen idee waar ze het joch vasthielden, maar elke man heeft een kelder.

Dat is de plek waar we de lijken verbergen.

Ik wachtte tot het donker werd, want ik wilde dat ze zo veel mogelijk onder invloed waren van alles wat er genuttigd en vermoedelijk gesnoven werd. Onder dekking van de wolken en een klein schijfje maan kroop ik de laatste kilometer naar de schuur toe, waar ik mezelf binnenliet en controleerde of er sleutels en benzine in de sneeuwscooters zaten. Wat het geval bleek te zijn. Als ze mij, of iemand zoals ik, verwachtten, lieten ze dat niet merken.

De truc om een huis binnen te komen waarin een feestje met een paar honderd feestgangers gaande is, is doen alsof je daar thuishoort. De veranda liep langs de kant van de bergen en slingerde om twee zwembaden en drie jacuzzi's heen. En her en der hielden drie barkeepers en een overvloed aan serveersters de feestgangers op voorraad met hun vloeibare aanmoedigingspremie. En de voorraad alcohol werd op peil gehouden door drie jongens, die ervoor moesten zorgen dat de bars vol bleven, de glazen glimmend werden gepoetst en de sigaren werden opgestoken. Ze hadden het druk. Toen een van de jonge bedienden mijn kant van de schuur op kwam om een grote koelbox bij te vullen, propte ik hem in de cabine van een tractor en leende ik zijn met schapenvacht gevoerde jack.

Ik controleerde mijn SIG 220, schroefde de demper erop, telde zes magazijnen in mijn riem en zette mijn AR in de koelbox.

Daarna belde ik Bones met mijn satelliettelefoon. De oortjes stelden me in staat om te bellen en tegelijkertijd het geluid om me heen te versterken, wat nuttig kon zijn als iemand me probeerde te besluipen. Ik hield het kort. 'Radio check.'

Bones reageerde meteen. 'Je komt prima door.' Ik liep met de overmaatse koelbox het huis in, de keuken door en de kelder in. Drie minuten later veranderde ik van gedachten. Het was geen kelder.

Het was een kerker.

Onderaan drie trappen leidde een bunkerdeur naar een lange, schaars verlichte gang die naar sigaren en wierook stonk. Er was een tiental kamers beschikbaar voor sadistische mensen die hier hun fantasieën werkelijkheid zagen worden. Ik zag een massaloon, een badhuis, een ruimte met opbergkastjes, een theater en een circus en voor elk gold dat kosten nog moeite waren gespaard om te voldoen aan de wensen van de moreel corrupte schoften die de trappen afkwamen. Gezien de constructie was elke ruimte geïsoleerd om te garanderen dat in het huis erboven zelfs een rockconcert niet zou worden gehoord. Sfeerverlichting, zachte muziek, nog draaiende plafondventilators, om het maar niet over de geur van menselijk zweet en allerlei essentiële oliën te hebben, deden vermoeden dat alle ruimtes vlak voor mijn aankomst nog in gebruik waren geweest. Sommige lakens waren nog steeds warm, er lagen zweetdruppels op de vloer en in een van de badkamers stond er nog een douche aan en kolkte er stoom door de opening boven de glazen deur heen, waardoor het er sterk op leek dat er nog iemand in stond. Aan elk plafond en in elke hoek hingen camera's. Ik telde er in elke ruimte minimaal zes en dat waren alleen de exemplaren die ik kon zien.

Ik werkte snel elke ruimte af. Als het joch hier was geweest, was hij nu verdwenen. Samen met alle anderen. Ik zei tegen Bones: 'Geen jongen.'

Meteen kwam zijn reactie. 'Oké.'

De gang eindigde bij een liftschacht, waarvan ik vermoedde dat hij de schoften die hierbeneden waren geweest, weer naar de

oppervlakte transporteerde. En daar zou waarschijnlijk een auto klaarstaan om hen snel naar hun klaarstaande privévliegtuig te brengen. Ik keerde terug naar de trap, klom naar de begane grond en voelde mijn woede groeien. Iets gaf me het gevoel dat ik in een kat-en-muisspel was terechtgekomen en dat de poppenspeler jonge levens als lokaas gebruikte.

De beelden van al die camera's moesten ergens worden verzameld en ik was vast van plan om die ruimte te vinden. En wat ik nog liever wilde vinden, was de vent die vanuit zijn stoel naar de beeldschermen zat te staren. En zelfs *nog* liever, de vent die hem betaalde om dat te doen.

Hoewel de kelder leeg was, ging het feest op de begane grond gewoon door. Alsof het twee werelden waren die zich niet van elkaar bewust waren. Ik sloeg na de keuken linksaf en haastte me een gang door die naar een ruimte leidde die op een kantoor leek. Mahoniehouten wanden, stilistisch verlichte kunst, ivoren slag-tanden; het was net een museum, maar twee dingen verbaasden me. Ten eerste dat de achtermuur vol hing met allerlei soorten zwaarden. Veel ervan zagen er oud uit. En ten tweede dat hier geen enkele foto hing.

Ik had het gevoel dat ik op deze plek de ingang naar de controleruimte zou vinden, maar ik had niet de tijd om naar geheime deuren of verborgen trappen te zoeken. Ik liep om het bureau heen, dat er ongebruikt uitzag en er puur voor de sier leek te staan. Ik betwijfelde of er ooit iemand achter zat. Erop stond een digitale fotolijst. Om de paar seconden verscheen er een nieuwe foto in het lijstje. Ik liep naar de achterkant van het bureau, bestudeerde het digitale lijstje en zag tot mijn verbazing een foto van mezelf, nog maar een paar minuten geleden, toen ik het veld naar de schuur overstak. De volgende vijftien foto's waren een beeldverslag van mijn vorderingen over het terrein en het huis in, naar de kelder, door de keuken en de gang door naar het kantoor, zo'n vijfendertig seconden geleden.

Iemand hield me in de gaten.

Toen ik het lijstje optilde, ging de laatste foto over in eentje van

mij die het ding vasthield. Naar aanleiding van de hoek waaronder de foto was genomen, bestudeerde ik de muur en vond een knoopcamera in een van de ogen in het kunstwerk dat boven de open haard hing. De foto maakte weer plaats voor een nieuwe, deze keer van dat ik in de camera stond te turen. Op dit moment.

En de volgende keer dat de foto wisselde, verscheen er eentje van de jongen met het melkboerenhondenhaar naar wie ik op zoek was. De fotograaf had de foto van dichtbij genomen. De pupillen van de jongen waren verwijd en hij keek lodderig uit zijn ogen. Ik betwijfelde of hij zich bewust was van zijn omgeving. Ik bestudeerde de foto en probeerde iets op te maken uit de vage beelden op de achtergrond. Uiteindelijk werd het me duidelijk. Het waren lichamen. Die als drijfhout in elkaar lagen verstrengeld.

Op het moment dat ik het digitale fotolijstje op het bureau wilde terugzetten, verscheen er een nieuwe foto. Van Ellie. Mijn dochter. De fotograaf had achter haar gestaan en de foto was over haar schouder heen genomen. Ze zat in een koffietentje aan Main Street in Freetown te studeren. Ze hield haar hoofd ietsje scheef, haar schouders zagen er ontspannen uit en de vingers van haar rechterhand speelden met haar haar. Dat deed ze wanneer ze nadacht.

Ik drukte mijn vingers op het scherm, vergrootte het beeld en las de datum en tijd af van het scherm van haar laptop. Deze foto was nog maar tien minuten geleden genomen. Terwijl ik er ongelovig naar stond te staren, maakte de foto plaats voor een volgende. Deze keer was het Angel. Ze speelde tafeltennis. Het witte balletje hing in de lucht, net over de tafel geslagen door een tegenstander die met haar rug naar de fotograaf toe stond. Er stond een opgetogen uitdrukking op Angels gezicht. Ik vergrootte weer het beeld en keek naar het nieuwsprogramma op de televisie achter haar aan de muur. Twaalf minuten geleden. Toen de laatste foto verscheen, keek ik naar een zwartwitbeeld van Casey, die in haar kamer op haar laptop zat te typen. Gunner lag aan haar voeten te slapen. Deze foto was vanaf een afstandje door haar slaapkamerraam genomen.

‘Bones?’

‘Ja?’

‘Lock down Sally.’

Bones en ik hadden lang genoeg samengewerkt om een taal te ontwikkelen die meer betekende dan de woorden op zich. ‘Lock down’ betekende: Ik heb redenen om aan te nemen dat iemand van wie we houden in direct gevaar verkeert. Dus stel iedereen in Freetown in veiligheid. Nu meteen. Code rood. ‘Sally’ maakte hem duidelijk om wie het specifiek ging: de meisjes.

Bones reageerde meteen zonder vragen te stellen. ‘Begrepen.’

Het werd me duidelijk dat hier twee feestjes gaande waren: eentje in de onderwereld en eentje bovengronds. Dat bezorgde je een geloofwaardig alibi, als je tenminste een erg goede advocaat had.

Het werd rustiger rond de zwembaden, wat erop wees dat degenen die wisten waar dit feestje om draaide, zich aan het verplaatsen waren, terwijl de mensen die dat niet wisten, hier bleven rondhangen.

Ik had een afleiding nodig en brand was altijd al mijn beste vriend geweest. Maar omdat ik al had opgemerkt dat er een uitgebreide sprinklerinstallatie aanwezig was, besefte ik dat behalve als ik het huis opblies, het vuur snel weer uit zou zijn. En hoewel ik van het vuurwerk zou genieten, liep ik het risico om mensen te verwonden die waarschijnlijk echt dachten dat ze gewoon op een feestje waren en die geen idee hadden van wat er zich in de kelder afspeelde.

Ik daalde snel de trap af en hield mijn Zippo onder een sprinkler, waardoor er diverse alarmen afgingen. Een hele batterij waterstralen onder hoge druk voegde zich bij de gekmakende sirenes en doorweekte elke vierkante centimeter van de kelder en het trappenhuis. Hoewel ik liever brandschade zag, gewoon omdat dat beter aanvoelde, wist ik dat water meer schade zou aanrichten. En met temperaturen rond en onder het vriespunt kan dat het leven erg oncomfortabel maken, maar daar zou ik me later wel druk om maken.

Ik ging terug naar de keuken en wierp een blik uit het raam. Gealarmeerd door de herrie verschenen er nog meer bewakers, uit een blokhut achter het huis, die zich doelbewust over de veranda en rond de zwembaden begonnen te verspreiden.

Ik hield mijn Zippo onder de sprinkler in de keuken, die signalen naar deze helft van het huis stuurde, en de feestgangers begonnen als bange ratten alle kanten op te rennen. In de kunstmatige regenbui in de keuken bekeek ik mijn opties.

Zoals ik al had gedacht, klonk de stem van Bones door mijn oortje ‘Sally locked down. Gunner houdt de wacht. Alles in orde.’ ‘Begrepen.’

Door het keukenraam telde ik nog steeds zeven privévliegtuigen die langs de startbaan stonden. Gezien de gloed van hun motoren die door de lichte sneeuwval heen zichtbaar was, stonden ze allemaal warm te draaien. Bones klonk weer door mijn oortje. ‘Motoren warm.’ Dat was het moment dat ik het geweer hoorde afgaan en een ruk aan mijn linkerbeen voelde.

Het grote kookeiland was voornamelijk uit steen opgetrokken, dus verschool ik me erachter, maakte een provisorisch verband van een keukenhanddoek en het trekkoord van een gordijn, bond dat om mijn been en kroop daarna op mijn buik naar de veranda. Ik greep een reservepropaantank onder een aanrecht vandaan, zette die op de grill, die ik opdraaide naar maximaal. Daarna keerde ik terug naar de keuken en gebruikte een groot vleesmes om de gasslang naar het fornuis door te snijden, waardoor het propaangas vrij de keuken in stroomde. Ik verliet de keuken op het moment dat de propaantank oververhit raakte. De eerste explosie blies alle ramen uit de keuken, wat de weggestroomde propaan binnen ontstak, die een zijkant van het huis eruit blies en de gasleiding in brand zette die naar de veel grotere tank leidde van waaruit de zwembaden en de andere gebouwtjes werden verwarmd.

De drie explosies moesten zijn opgevangen door de satelliet, want het volgende wat ik in mijn oor hoorde, was: ‘Alles goed daar?’

‘Prima.’

De explosie deed de tweede helft van het huis op zijn grondvesten trillen en versplinterde elk raam dat nog in de sponningen zat, waardoor ik daarna duidelijk de herrie van de kleine straalvliegtuigen bijna een kilometer verderop in de buurt van de startbaan hoorde, toen het ene na het andere ernaartoe taxiede en in de grijze hemel van Montana verdween.

Daar was Bones weer: ‘Wielen van de grond.’

‘Ik zie ze.’

Wie me dan ook de foto’s van de jongen, de lichamen en de meisjes mocht hebben gestuurd, hij probeerde me bezig te houden terwijl iedereen aan boord van de vliegtuigen ging en in het nachtelijke duister verdween. Ik wist dat ze een schijnbeweging hadden gemaakt. Ik wist ook heel goed dat ik de gevangenen hier niet aan hun lot kon overlaten. En ik weet dat mannen lijken in hun kelder verbergen.

Ik keerde door een stroom van koud water terug naar de kelder en vroeg mezelf af waar ik mensen zou verbergen van wie ik niet wilde dat ze werden gevonden. Ik doorzocht elke ruimte, op zoek naar kieren in muren, geheime deuren en geheime kruipruimtes – alles wat maar ruimte genoeg bood om verscheidene mensen in gevangen te houden. Mijn zoektocht bracht me terug naar de lift, maar deze keer viel me iets op wat ik de vorige keer niet had gezien: een nat, uitgesmeerd spoor op de vloer. Duidelijk urine. Ik drukte op de knop en de liftdeur schoof open, waardoor een volkomen normale lift zichtbaar werd. Op één ding na. Het spoor liep over de vloer door naar de liftdeur aan de andere kant van de cabine – alsof degene die dit spoor had achtergelaten, er een verdieping hoger aan de andere kant weer uit was gesleept. Ik had een eenvoudig probleem: de veroorzaker van het spoor zou hier eventjes moeten hebben stilgestaan of gelegen toen de lift omhoogging, waardoor er een poeltje urine zou moeten zijn ontstaan. Maar dat poeltje was er niet. De betreffende persoon had niet stilgelegen, maar was gewoon direct verder gesleept. Recht door de lift heen.

Ik bekeek de knoppen. '1'. '2'. '3'. 'In geval van nood'. En 'Licht'. Vreemd genoeg waren de laatste twee knoppen het meest versleten, waardoor ik me afvroeg hoeveel noodgevallen een privélift nou helemaal te verwerken kon hebben. Gezien de slijtplekken op de knoppen, waren ze tegelijkertijd ingedrukt. En vaak. Ik drukte beide in en de achterdeur van de lift schoof open. Waardoor er een volgende gang zichtbaar werd.

In mijn achterhoofd hoorde ik Bones zeggen: *'Niets is wat het lijkt.'*

Ik stapte de gang in, waarop het licht automatisch aanging. Ik had de eerste gang al vreselijk gevonden, maar hier kreeg ik het nog zwaarder voor mijn kiezen. Mijn zoektocht leidde me naar een afgesloten deur waarachter ik geschuifel hoorde, wat een grote rat moest zijn, of iemand die eruit probeerde te komen. Gelukkig bevonden het elektrische slot en de lichtschakelaar zich aan mijn kant. Net als in een gevangenis.

Ik zette beide schakelaars om en probeerde de deur open te schuiven, maar iets belemmerde dat. Ik duwde harder en kreeg de obstructie ver genoeg opzij geduwd om me door de opening te wringen. Er lag een slapend tienermeisje aan mijn voeten. Er omheen lagen er nog negen. Allemaal buiten bewustzijn en schaars gekleed, als ze al iets aan hadden. Toen ik verder om me heen keek, zag ik dat ik door twee ogen werd aangestaard.

De ogen van een jongen.

Hij beefde meer van de shock dan van de kou, maar wat maakte het uit. Hij leunde tegen het beton, met zijn armen om zijn knieën geslagen, waardoor hij me met de vraag opzadelde of hij zichzelf vasthield of dat hij zich schrap zette. Toen ik voor hem neerhurkte, vertrok zijn gezicht. 'Heb je het koud?'

Klapperende tanden. Een dik oog. Bloedneus. Hij was een vechtersbaasje. Ik mocht hem wel.

Ik sloeg een dekbed om zijn schouders. Er plakte blond haar tegen zijn gezicht. Zijn blik liet me geen moment los. En de SIG ook niet.

Hij veegde met zijn mouw zijn neus af. Ik keek nog eens naar

de blauwe plekken in de vorm van enkele vingers in zijn nek.

‘Kun je lopen?’

Hij stond onvast op. En moest zijn best doen om zijn blik scherp te stellen. Als hij zich er al van bewust was dat hij in zijn broek had geplast, liet hij dat niet merken.

Toen Bones die foto had gestuurd, had hij erbij gezet: ‘Het wordt krap. Nu of nooit. En...’ Ik keek naar de lichamen die om me heen verspreid lagen en dacht terug aan zijn laatste woorden: ‘Misschien is hij niet de enige.’

Ik moest deze kinderen hier weg zien te krijgen, dus nam ik de lift naar de begane grond om daar een kijkje te nemen. Mijn schaduw volgde me overal. Het joch bleef continu op armlengte afstand. De lift kwam uit in een lege garage die groot genoeg was voor enkele flinke aanhangwagens. Twee grote garagedeuren leken te suggereren dat de voertuigen aan de ene kant naar binnen reden en aan de andere kant weer naar buiten. Ik keerde terug naar de kelder, pakte alle dekens, lakens en jassen die ik maar kon vinden en laadde daarna de lift vol. Het zou me twee tochtjes kosten om iedereen boven te krijgen. Toen ik eenmaal zo ver was, leek de garage meer op een mortuarium dan op een triage in een ziekenhuis. Het joch en ik wikkelden elk meisje in het beddengoed. We stopten er twee bij elkaar, in de hoop dat ze elkaar warm zouden houden. Ik wist niet wat ze hadden gekregen, maar ze hadden allemaal een krachtige hartslag, wat erop wees dat het goedje was bedoeld om ze in slaap te krijgen en niet om ze om zeep te helpen.

Toen we klaar waren, gebaarde ik naar hen. ‘Ken je iemand van hen?’

Hij schudde zijn hoofd.

Ik wierp een blik naar buiten. Het hoofdhuis bevond zich op een flauwe helling, een tweehonderd meter verderop achter de bomen. Het feestje was al lang afgelopen, maar ik wilde graag nog even rondkijken. Ik had sterk het gevoel dat de poppenspeler hier nog ergens rondhing. Ik draaide me om naar mijn schaduw. Ik wist wat hij zou gaan zeggen, maar vroeg het hoe dan ook. ‘Kun jij hier even wachten?’

Hij deed een stapje dichterbij en schudde zijn hoofd.

Nog een blik naar buiten. Ik hurkte voor hem neer. 'Ik ga hun poppenhuis platbranden. Kun jij doen wat ik je vertel dat je moet doen?'

Hij knikte zonder aarzelen.

3

We namen de lift naar beneden, liepen door de catacomben en beklommen de trap. Toen we deze keer de begane grond naderden, koos ik voor een kleiner trappenhuis naast de eerste en bleek bij de dienstingang van de keuken terecht te zijn gekomen. Het huis lag er verlaten bij.

Nadat ik de ruimte had gecontroleerd, zei ik hardop: ‘Bones?’
‘Ja.’

‘Eén is elf geworden. Ze hebben allemaal medische hulp nodig.’
‘Wordt geregeld.’

Door de ontploffing van de grote propaantank stond het gebouwtje waarin de apparatuur voor de zwembaden huisde in brand. Zwarte rook en vlammen klommen boven de bomen uit. Achter de resten van de achterveranda zag ik vanuit een huisje verderop een lange, fitte man met een zonnebril op en een zwart pak aan naar buiten komen, die op zijn gemak over de verbrande aarde in de richting van een golfkarretje liep dat hem naar de startbaan zou brengen. Hij gedroeg zich alsof hij geen enkel probleem had. Gewoon een wandelingetje door het buurtpark. Ik hief mijn AR op en bestudeerde hem door de scope. Hij was knap, lang, had brede schouders en het licht van de vlammen danste over zijn gezicht. Heel even keek hij opzij. Recht naar mij – wat vreemd was, omdat ik me verborgen probeerde te houden. De blik was doelbewust en hield twee of drie seconden aan. Door de rook en de vlammen heen zag ik gebeeldhouwde, vertrouwde gelaatstrekken, lang peper-en-zoutkleurig haar en een grijze, goed bijgehouden baard. Ik kon het gezicht niet plaatsen, maar zijn uitdrukking maakte me duidelijk dat dit *zijn* wereld was. Alles

wat ik om me heen zag, kilometers ver, was zijn eigendom. Ik keek of mijn schaduw nog steeds in de buurt was.

De man stapte in het golfkarretje, dat door een gewapende gorilla werd bestuurd, sloeg op zijn dooie akkertje zijn ene been over het andere en reed heuvelafwaarts in de richting van de startbaan. Hij deed zijn zonnebril af en keek nog een keer over zijn schouder. Recht naar mij. Een flauwe glimlach. Een lichtjes opgetrokken wenkbrauw. Ik verstelde mijn scope, zodat het beeld werd uitvergroot, en liet het kruis op zijn neusbrug rusten, precies tussen de barnsteenkleurige ogen die goed bij het vuur om hem heen pasten.

Ik had in mijn leven heel wat slechte mensen ontmoet. De meesten daarvan droegen een masker om hun duistere hart aan het zicht te onttrekken, maar ondanks hun make-up, hun kostuum, of plastische chirurgie – hun ogen verrieden hen. Bones had me al aan het begin van mijn opleiding verteld dat de ogen de spiegel van de ziel zijn. Ze vergroten de ziel en reflecteren de persoon die erachter huist.

De ogen van deze man waren zwarte gaten.

Ik herinnerde me dat de beste manier om een slang te doden, is door zijn kop eraf te hakken.

Zonder verder nadenken vloog ik de keuken uit en sprintte ik met het joch op mijn hielen heuvelafwaarts naar de schuur. Ik gooide de grote deur wijd open en kreeg de Ferrari-rode sneeuwscooter in het oog. Met grote stappen liep ik erheen en sprong erop; de jongen volgde mijn voorbeeld. Vervolgens startte ik de motor en scheurde de schuur uit, terwijl de jongen uit alle macht zijn armen om mijn middel klemde. Zelden had ik zo snel de honderdtwintig kilometer per uur bereikt. Ik maakte een S-bocht door het veld achter het huis, op weg naar de startbaan, waar slechts twee straalvliegtuigen met opglouiende motoren op het asfalt waren overgebleven.

Het karretje met de man erin reed door de poort van het vliegveldje, maakte een rondje en zette hem af bij de trap van het eerste vliegtuig. Terwijl ik mijn toerenteller diep het rood in

duwde en een straal sneeuw van zeker twintig meter achter me de lucht in worp, beklom hij op zijn gemak de trap. Bovenaan bleef hij even staan om een sigaar op te steken. Alsof er geen vuiltje aan de lucht was. Ik hief mijn AR op om met een paar kaliber .223 kogels zijn motoren onklaar te maken, toen hij een telefoon uit zijn zak haalde en een nummer intoetste. Zo gauw hij daarmee klaar was, explodeerde de lege garage en beklom een felle vuurbal de nachtelijke hemel.

Met een tevreden uitdrukking op zijn gezicht stak hij beide handen uit. De bedoeling was duidelijk: *Ik of zij?*

Ik draaide de sneeuwscooter en scheurde terug naar het gebouwte terwijl het vliegtuig van de man weg taxiede.

We bereikten de garage, waar de explosie alles links van de liftschacht had weggeblazen, wat een meevaller was, omdat ik de meisjes in hun cocons tegen de muur aan de rechterkant had gelegd. Soms heb je gewoon geluk. Hoewel de meisjes naar brand roken en hun gezicht onder het roet zat, was er niet één wakker geworden. Ze zouden het zich nooit herinneren, wat mooi was, gezien al de vreselijke dingen waar ze doorheen waren gegaan.

Vlakbij steeg zijn vliegtuig bulderend op. Ik keek omhoog en zag in mijn verbeelding het rookspoor in twee slangenogen veranderen. Ik hield er niet van om te verliezen.

Na een tijdje landde Bones en medisch personeel ontfermde zich over de meisjes en ook over mijn nieuwe vriend. Bones kwam naar me toe en zo gauw hij binnen gehoorsafstand was, zei hij: 'De meisjes zijn veilig en Gunner ook.'

'Hoe heeft hij die foto's weten te maken?'

Bones schudde zijn hoofd. 'Hij had een mannetje in Freetown geplaat. We hebben hem op video. En hij heeft meer gedaan dan alleen foto's van de meisjes maken. Hij heeft ook videomateriaal geschoten.'

'Van hen?'

‘Nee. Van het terrein.’

Het duurde even voor dat goed tot me doordrong. ‘Was hij ons terrein in kaart aan het brengen?’

‘Het lijkt er sterk op.’

‘Hoe is hem dat gelukt?’

‘Hij is het ziekenhuis binnen gelopen en er als een ander persoon weer uitgekomen. We kwamen pas achter de vermomming toen hij alweer van het terrein af was.’

‘Ik dacht dat onze beveiliging waterdicht was.’

‘Dat is ze ook.’

‘Behalve dan voor deze vent.’

‘Neem het jezelf niet kwalijk. Hij is goed.’

‘En hoe zit het dan met de gezichtsherkenningsoftware waar we zo veel geld tegenaan hebben gegooid?’

‘Hij weet kennelijk hoe hij die moest omzeilen.’

Hij haalde een dubbele cheeseburger uit een papieren zak en gaf die aan mij. ‘Sorry. Dat was alles wat ik zo snel kon regelen.’ Ik at hem op en propte er al snel een tweede achteraan. Hij bood me een biertje aan, maar dat sloeg ik af en koos ervoor om in plaats daarvan nog een bak patatjes naar binnen te werken. Het enige wat ik echt wilde, was een douche en naar bed.

Hoewel het gebouwtje voor de zwembaden tot de grond toe was afgebrand, stonden het hoofdgebouw en de meeste andere huizen nog overeind. Ze waren stevig gebouwd en konden weer tot leven worden gewekt. ‘Bones, wie is die vent?’

‘Hij verkoopt zichzelf als filantroop. Er wordt gezegd dat hij fortuin heeft gemaakt in tech, maar dat is een dekmantel. Hij heeft hooggeplaatste vrienden. En niet alleen in de kerk. Hij heeft tientallen huizen over heel de wereld en een paar keer per jaar laat hij overal vandaan “vrienden” invliegen. Priesters. CEO’s. Politici. Machtige mannen die geld hebben. Hij noemt die bijeenkomsten “Soul Restoration Summits”. Ook weer een dekmantel. De meeste feestgangers hebben er geen idee van wat er achter gesloten deuren gaande is.’

‘Heeft hij een naam?’

‘Verschillende.’ Bones haalde diep adem. ‘Pel je alle laagjes weg, dan kom je erachter dat hij de eigenaar is van de een na grootste pornostudio ter wereld. Hij heeft enkele duizenden mensen in dienst die onze planeet afzoeken naar jong, vers “talent” en hij heeft meer meisjes gekocht en verkocht dan wie dan ook in de laatste honderd jaar.’

‘Hoe komt het dat je zo veel over hem weet?’

‘Daar hebben we het nog een keer over.’

‘Waarom zijn we hem niet eerder tegen het lijf gelopen?’

‘Dat ben je wel.’

‘Wat bedoel je?’

‘Zevenenveertig namen op jouw rug behoorden ooit hem toe. En dat zijn alleen degenen van wie we afweten. Het zou weleens het dubbele kunnen zijn.’

‘Dat zou de uitdrukking op zijn gezicht kunnen verklaren.’

‘En die was?’

‘Hij keek alsof hij me kende. Alsof we elkaar eerder hebben ontmoet.’

Er volgde een stilte en zijn stem kreeg daarna een andere klank. ‘De kans is groot dat jij hem meer hebt gekost dan wie dan ook.’

‘Hoelang weet je al van zijn bestaan?’

Zijn gedachten leken terug te reizen naar het verleden. ‘Al een behoorlijke tijd.’

Ik keek weer naar het huis en iets in mij wilde hem een signaal sturen. Ik beklom de heuvel, liep het huis binnen, zette het sprinklersysteem uit en doorweekte daarna de woonkamer met de dikke honderd liter benzine die voor de sneeuwscooters was bedoeld. Ik stak mijn Zippo aan, gooide die de kamer in en keerde terug naar Bones terwijl de vlammen steeds hoger reikten. Morgenochtend zou alleen de fundatie nog zijn overgebleven.

We draaiden ons om naar het vliegtuig, maar toen ik mijn eerste stap wilde zetten, struikelde ik en ving Bones me op. Mijn reserves waren bijna op.

Tegen de tijd dat we de trap van het vliegtuig bereikten, droeg hij me bijna. ‘Die vent heeft me vanavond bespeeld... als een pion

op een schaakbord. Hij heeft die kinderen als afleidingsmanoeuvre gebruikt.' Ik kreeg het amper nog voor elkaar om helder na te denken. Ik sprak als door een mist heen. 'Waarom vertel je me nu pas een en ander over hem?'

Hij haalde zijn schouders op. 'Sommige dingen kunnen maar beter verzwegen worden.'

Misschien maakte ik mijn volgende opmerking wel omdat ik beschoten was. Misschien omdat ik uitgeput was. Misschien was ik het gewoon zat om het van het kwaad te verliezen. Misschien zei ik het omdat ik de waarheid wilde horen. Hoe dan ook, de woorden rolden over mijn lippen voordat ik de kans kreeg ze door een filter te halen of ze terug te nemen. En toen ik het zei, was dat op een andere toon en maakte ik voor het eerst oogcontact met hem. 'Zoals met Marie?'

Hij haalde nog eens diep adem. 'Dat is iets anders.'

Ik wist dat mijn woorden hem hadden overvallen en pijn deden. Ik wilde ze terugnemen, maar wanneer je een kogel afvuurt, komt die ook nooit terug. En dus liet ik erop volgen: 'Jij mag daar jezelf dan van hebben overtuigd, maar mij heb je dat niet. Onthou dat.'

We vertrokken, stegen naar veertigduizend voet en ik zakte weg in een onrustige slaap, waarbij ik telkens even terug naar het heden zweefde. Vaag kreeg ik mee dat Bones de verpleegkundige hielp om het verband rond mijn arm en been te verversen, waarna hij achteroverleunde en van zijn wijn nipte. En op een van die momenten dat ik even terug was, zei hij fluisterend: 'Dat doe ik ook.' Hij nam nog een slokje en keek uit over Montana, dat baadde in de witte gloed van het maanlicht. 'Elke dag.'

‘Dwars door het schunnige, bloederige en vieze
verhaal loopt de lijn van verzoening en
bevrijding van alle foute keuzes en zonden.’

– REFORMATORISCH DAGBLAD OVER
WAAR DE WERELD IN DE OCEAAN VALT

Murphy Shepherd is een redder van mensenlevens, zozeer dat hij er zijn carrière van heeft gemaakt. In de wereld van misbruik en mensenhandel zet hij alles op alles om de slachtoffers te vinden en te bevrijden uit hun benarde situaties.

Na de dood van zijn eerste vrouw Marie trouwt hij met Summer, een vrouw die hij eerder uit de hand van ontvoerders heeft gered. Maar wanneer ze op het punt staan op huwelijksreis te gaan, slaat het onheil toe. Zijn dochter Ellie, Summer, haar dochter en nog een tienermeisje worden ontvoerd.

De ellende die Murphy altijd bij anderen zag komt opeens heel dichtbij en de bodem valt onder zijn bestaan weg. Hij heeft geen idee waar hij moet beginnen om zijn geliefden op te sporen, ervaart tegenslag op tegenslag en raakt verzeild in levensgevaarlijke situaties. Maar hij is vastbesloten tot zijn laatste adem te vechten om zijn geliefden te redden.

Charles Martin is onder meer bekend van de romans *Ver van huis*, *Hemelwater* en *Over bergen heen*. De laatste werd in 2017 verfilmd. *Een weg door vuur en water* is het tweede deel in de serie over Murphy Shepherd.

KokBoekencentrum.nl
UITGEVERS | UTRECHT

NUR 302

